

Evropský sociální fond
Praha & EU: Investujeme do vaší budoucnosti

Stáž byla podpořena z prostředků programu OPFA

Áňa Kellerová
II. ročník

Waldorfské lyceum v Praze **Reflexe ze stáže v Prienu**

Od 11. 4. do 23. 4. 2010 jsem byla, spolu s mojí spolužačkou Kamilou Folaufovou, na stáži, zaměřené na jazykové zlepšení, ve spřátelené německé škole Freie Waldorfschule Cheimgau. Účastnily jsme se tam výuky 11. ročníku.

Byla jsem ubytovaná v rodině Zebnerů, kteří měli s výměnami bohaté zkušenosti. Už dříve hostili tři zahraniční studenty, kteří u nich pobýli 2 až 3 měsíce, na kratší dobu u nich byla ubytována i Markéta Toulcová z letošního 12. ročníku WL. Byli ke mně velmi vstřícní, ubytovali mě v samostatném pokoji, pořád si se mnou povídali, snažili se mluvit co nejsrozumitelněji (pročež se neustále navzájem okřikovali „mluv německy!“) a celkově byli velmi sympatičtí. Do školy jsem chodila spolu se Sophií – byla také velmi milá, i když trochu nekomunikativní. Oba její rodiče byli učitelé (otec třídní učitel prvňáčků na jiné škole, matka dokonce na škole, kam jsem chodila), dále jsem poznala Sophiinu mladší sestru Klaru (11), další tři sourozenci se už odstěhovali. Jejich rodinný domek stál v městečku Gstadt, asi deset kilometrů od trochu většího (a více městského) místního centra Prienu. Tam byla také naše spřátelená škola, a každý den jsme tam dojížděli.

Škola, kde jsme se učili, mě v prvních dnech fascinovala – byla to původně nemocnice, ale byla přestavěna a i její architektura byla přizpůsobena tomu, že je to waldorfská škola. Na náš vkus byla obrovská: prý pojme okolo 600 lidí...! Strop byl plastický z nahého betonu, nestejněměrná barevná výmalba, dřevo. Zvenku byla škola růžová, okolo velký prostor zahrady s hřištěm (dřevěné klády, tenisové stolky a velké

balvany), pěstební plochou se skleníkem a parkovištěm (všichni sem dojíždějí). Přímo pod budovou školy protéká potůček, přes který je několik můstků...hezké. Hned vedle stojí mateřská škola (také architektonicky zajímavá, i zvenku), v blízkosti nové tělocvičny a křídla pro první stupeň. Obojí bylo postaveno celkem nedávno a vyznačuje se to různobarevně nestejně namořeným dřevem, moderním rázem se zajímavými tvary střechy a některých stěn, proskleným vším a zrcadly. Tělocvična je více než z poloviny zapuštěna pod úroveň země – jen horní část vyčuhuje ven (a má úplně nesmyslně tvarovanou střechu) a pouští dovnitř světlo, jinak např. šatny a sprchy jsou úplně pod zemí (taky mě nadchlo, že před začátkem hodiny spustí uprostřed přepážku a zvlášť cvičící holky a kluci se navzájem neobtěžují :))

Ve škole zrovna měli epochu zeměpisu, probírali energetiku – hlavně téma udržitelné energetiky, jaké máme globálně zdroje, jak je lze efektivně využívat a co se vyplatí. Obsahovalo to spoustu fyzikálních termínů, nebo prostě názvů pro věci, s nimiž se začátečník v němčině běžně nesetká (jaderná energie) a celkově to nebylo úplně jednoduché k porozumění (ráda bych si myslela, že jsem rozuměla na 60%). Vyučoval ji pan Deschepper (jeho jméno jsem z němčiny odposlouchávala velmi dlouho :)), který už v Praze byl a mluvil se mnou a také se zná s panem Kraemerem – takže na nás moc nespěchal a chápal, že mu skoro nic nerozumíme. Mluvili

jsme hlavně o důsledcích – jak by to vypadalo tímhle stylem za xy let, jak dlouho vydrží xy, co by bylo bez elektřiny (třeba menší informovanost, neaktuálnost, méně kontaktů atd.), co naše děti; nosil si také hodně pomůcek (vzorek surové ropy, porovnával kusy různých typů uhlí, téměř pokryl jednu stěnu třídy novinovými a časopisovými články k tématu). Dále měli hodně hodin angličtiny (dostaly jsme se s Kamilou do nejlepší skupiny a vyděšeně jsme sledovaly, jak tam trénují british english a konverzují o politických aspektech války v Afghánistánu...), na niž se dělili do tří skupin, společně s 12. třídou. Ta pro nás ale byla dost obtížná, protože jsme se těžce přeorientovaly na další cizí jazyk. Měli dost matematiky (kvadratické funkce), němčiny (tomu jsme VŮBEC

nerozuměly – dělali něco jako „jaké části mají jaké novinové útvary“), eurytmie (probírali zrovna moderní hudbu, cvičili na naprosto nesouvislou, nemelodickou skladbu. Ale podobně jako my dělali cvičení týkající se zvěrokruhu. V týdnech, kdy jsme tam byly, měli také dost také výtvarné výchovy (ta prý ale bude trvat jen měsíc – nějaký systém podobný našim praktikům a specializacím). Jinak ale měli celkově méně hodin a méně různých předmětů (neměli v normálním rozvrhu ani dřevo apod., ačkoliv na to škola měla speciální „boudu“ vedle, ale variabilní předměty měli 4 hodiny týdně. Třídnickou také neměli, místo toho tyhle věci řešili v hodinách němčiny, kterou učila jejich třídní.. Vyučování jim končilo čtyři dny v týdnu před jednou hodinou, jednou do týdne končili ve čtyři. Žáci byli evidentně zvyklí na mírně větší zátěž – všichni svědomitě dělali domácí úkoly (Sophie jimi strávila skoro každý den tak polovinu odpoledne), vypadali aktivně a referáty nikdo nezapoměl; zároveň ale tvrdili, že v Bavorsku mají nejtěžší školy v Německu. Byli motivovaní hlavně maturitou – v Německu mají několik úrovní ukončení střední školy, nejvyšší stupeň, maturita, vyžaduje dva jazyky a kdoví co ještě. Proto se ve druháku třída dělí na maturitní (mají ještě francouzštinu) a nematuritní (místo fr. mají němčinu). Kolektiv třídy byl vážně skvělý, evidentně byli dost zvyklí mít ve třídě cizince (ve stejné době byli v 11. třídě na stáži ještě dva studenti z Portlandu), velmi ochotně nás přijali, sami si s námi povídali. Mezi sebou nebyli moc rozskupinkovaní a dokonce se v sobotu dopoledne sešli a dobrovolně secvičili vystoupení k nějakému výročí školy – to by se u nás nikdy nestalo.

Takový rutinní den vypadal asi takto: v 7 hodin ráno celá rodina nasedla do auta a jeli jsme do Prienu – cesta trvala asi čtvrt hodiny. Vyučování začínalo deset minut před osmou (ale museli jsme dojíždět takto brzy, aby se rodiče – učitelé stihli připravit), pak byla epocha, potom patnáctiminutová přestávka, kdy se třída zamykala a všichni šli ven (ještě, že začínalo být teplo). Pak další vyučování, oběd ve školní kantýně (za lístečky s hodnotou v eurech , které jste si předtím koupili, jste vyměnili buď opravdu velké, moc dobré teplé jídlo, nebo spoustu salátu. O volné přestávce čekáme ve „školní kavárně“ - menší místnůsce se stolečky, kde si můžete udělat čaj a koupit sušenku apod. Odpoledne jsme měly většinou naplánovaný nějaký program spolu s Kamilou a „její“ Němkou Nadjou.

V rámci těchto výletů jsme nejdříve prozkoumaly Prien a potom okolí. Zde je namístě říci, že Prien leží na břehu jednoho z největších německých jezer, Chiemsee (asi jako Lipno, prostě velké). V něm je několik celkem velkých ostrovů a na protějším břehu se poměrně rychle začínají zvedat Alpy – výsledkem je geniální scenérie, místy kýčovitá. Odevšad vidíte hory, pro nás dost nezvykle velké a špičaté. Konec popisu okolí.

Takže při zkoumání okolí jsme navštívily nejdříve ostrovy – jelo se na ně lodí a nejdříve jsme na „Mužském ostrově“ viděli nedostavěnou kopii Versailles a mužský klášter, pak jsme na

„Ženském ostrově“ navštívily ženský klášter. Také jsme si se spolužáky projely jezero na lodičce. Teď jsme si ji půjčily, ale jinak tu všichni mají svojí. Sophiini rodiče mě vzali na večeři do Rosenheimu – trošku většímu městečku, co bylo půl hodiny od nás. To bylo taky moc hezké, byly tam samé renesanční domky a malé uličky... Potom jsme s Kamilou byly v Mnichovně – teda hlavně na nákupu, abych se přiznala. Mimo nakupování suvenýrů jsme také byly v typicky bavorské hospodě na obědu – zážitek. Cizojazyčně řvoucí/zpívající lidi a podobně.

Což už jsou asi všechny naše obsažné výlety. Mimoto jsme toho až tolik nedělaly, naše hostitelky se musely učit a tak jsme se trochu nudily (což na druhou stranu poskytovalo mnoho prostoru pro psaní prací, jež jsme v čechách stále dlužily :)). Při akutní nudě jsme se několikrát navštívily v našich provizorních domovech, také jsme se tak nějak náhodou zúčastnily oslavy narozenin otce Nadjiného přítele Korbiniana...velká rodinná oslava a nás přijali opravdu srdečně, nacpali nám spoustu dortu a jejich prarodiče nám zpívali „Tancuj tancuj vykrůcaj“ (prý to znali z tanečních, kam spolu chodili....) a jak byli třikrát v Praze.

Celkový vzhled německé krajiny v nás ale zanechal různé otázky – a v porovnání s následujícím výletem do Estonska to bylo všechno ještě mnohem markantnější. Okolo Chiemsee měli všichni velký rodinný dům, zahrádku, jedno dvě auta, a všechno bylo vycíděno a naaranžováno. Tyhle rodinné domky, všechny zajímavější než průměrné české a často jako z časopisu, byly sice seskupeny, ale vesnice se tomu říkat nedalo – za celou dobu jsem nikde neviděla nic, co by nebylo *dokonalé*, jakoby tam nebyli žádní původní vesničané. Žádné staré, rozpadající se, nebo aspoň zašlé domy. Okolo se pásly krávy, v dálce byly Alpy a když jste jedl nebiosušenku, dívali se na vás divně. V porovnání s Estonskem a jeho špínou, ještě ne zcela kulturní krajinou a přírodou, která až trochu děsí, je otázka, kde se taková dokonalost všeho bere, poměrně nasnadě. Vážně za to může to, že Německo je bohatší země??